

Ben je tevreden over jezelf?

[nederlands - dutch - الهولندية]

Sandra Clair

revisie: Yassien Abo Abdillah

2013 - 1434

IslamHouse.com

هل أنت راض عن نفسك؟

«باللغة الهولندية»

سندرى كلير

مراجعة: ياسين أبو عبد الله

2013 - 1434

IslamHouse.com

Ben je tevreden over jezelf wanneer je alleen bent? Ben je tevreden over de persoon die naar je terugstaart wanneer je in de spiegel kijkt? En wanneer je thuis terugkomt van een zware dag op je werk, kun je dan rustig tijd aan jezelf besteden zonder naar een boek, tijdschrift of afstandsbediening te reiken? Geeft het idee helemaal alleen te zijn met jezelf je een ongemakkelijk gevoel?

Hoevelen van ons stoppen ermee zichzelf deze simpele maar diepzinnige vragen te stellen? Ik stel me voor dat als vele mensen zichzelf deze vragen zouden stellen, ze de antwoorden waar ze op zouden komen niet leuk zouden vinden. Omdat zovelen van ons amper het beste van zichzelf naar boven proberen te halen, is het geen wonder dat er tegenwoordig zo veel ontzuivering in de wereld is. Het tevreden zijn over jezelf brengt een zekere persoonlijke voldoening met zich mee. De laatste tijd zie ik mezelf deze vragen vaak aan mezelf stellen. Soms ben ik tevreden over de antwoorden die ik geef, terwijl ik dat op andere momenten ook weer niet ben. Wanneer ik tevreden ben over mijn antwoorden, dan komt dit omdat ik een mate van voldoening voel in bepaalde goede daden die ik geprobeerd heb te volbrengen. Echter, het ging niet altijd op deze manier.

Er was een tijd waarin ik geloofde dat mijn geluk afhankelijk was van de verwerving van materiële dingen. Deze perceptie werd gevormd gedurende mijn vormingsjaren door op te

groeien tussen volwassenen die hun geluk gelijkstelden met hun materiële verwerving.

Als gevolg daarvan groeide ik op, erin gelovend dat ik alle 'dingen' nodig had om geluk te kunnen bereiken. Tegenwoordig vergelijk ik mijn geluk niet langer meer aan wereldlijk gewin, omdat het verworven geluk dat iemand voelt van de dingen van dit leven niet blijvend is.

Zoals Allah de Verhevene zegt: "**...dit wereldse leven is slechts een** (vergankelijke) **genieting.**" [*Soerat Ghaafir* (40), *aayah* 39.]

Wat mij tegenwoordig gelukkig maakt zijn de "ontastbaarheden" van het leven - de dingen die niet gekocht kunnen worden met geld. Wat mij gelukkig maakt is dat ik in staat ben om voor mijn bejaarde moeder te zorgen terwijl alle mannen in haar leven haar verlaten hebben, en het enige wat zij nu heeft zijn haar kinderen. Wat mij gelukkig maakt is reizen door de wereld om aan het ziekbed van een familielid te zitten waarbij kanker is geconstateerd, en om een paar momenten van haar leed en verdriet te delen. Wat mij gelukkig maakt is dat aan het eind van een zware dag op het werk, ik in staat ben om mezelf in de spiegel aan te kijken zonder te aarzelen. Niet vanwege mijn uiterlijke verschijning, maar omdat ik hoop dat ik iets goeds met mijn leven gedaan heb, en waarvan ik hoop dat het zwaar zal wegen op de Weegschaal der goede en slechte daden. Zoals Allah de Verhevene zegt: "**Wiens schaal** (met goede daden) **dan zwaar is: zij zijn degenen die welslagen.**" [*Soerat al-A'raaf* (7), *aayah* 8.]

Maar waar het, het meest om draait is in staat zijn om de vraag te beantwoorden die ik mezelf stel, "hoe goed heb jij je leven geleefd?" Het reduceren van iemands leven naar één basisvraag zou kunnen lijken als een overdreven vereenvoudigde manier waarop men naar het leven kijkt, maar mij stelt het in staat om diep te graven in de scheuren van mijn ziel, om nauwgezet mijn ziel te ontbloten en niets anders over te laten behalve de naakte essentie van wie ik ben.

Deze soort van zelf-ondervraging moedigt aan tot diepe reflectie en dwingt de eigen persoon om zelfs nog meer vragen te stellen: heb jij het doel waarvoor jij geschapen bent vervuld? Heb jij goede aanbidding verricht? Was jij oprecht naar jezelf? Ben jij opgekomen voor hetgeen waar jij in geloofde?

Zelfondervraging is een eigenschap die aanwezig is in elke ware gelovige. Het is de eigen ik die constant vragen stelt, het berispt, het ondervraagt. Het is de ziel bij wie Allah de Verhevene zweert wanneer Hij zegt: "**En Ik zweer bij de (zichzelf) verwijtende ziel (1).**" [*Soerat al-Qiyaamah (75), aayah 2.*] Inderdaad, als de bovenstaande vragen een test waren, dan zou ik zeggen dat ik in mijn test diep gefaald heb. Maar dat doet er niet meer toe, want waar het nu om draait is vandaag. Vandaag wil ik de beste moslim zijn die ik kan zijn.

Wat ik in wezen wil van mijn leven, en wat elke moslim van zijn leven zou moeten willen, is dat elk moment in dit leven van belang is, en elke confrontatie betekenisvol, en dat elk gebed is als het laatste. Is dit doel te hoog om na te streven? Ik denk het niet. Ik geloof zelfs dat het op deze manier was dat de eerste generatie moslims hun stempel gedrukt hebben op deze wereld. Zij zorgden ervoor dat elk moment in hun leven

meetelde. En hierdoor veroverden zij deze wereld stormenderhand en lieten een onuitwisbare spoor achter in de geschiedenis...

<<< (1) De Qor-aan noemt drie soorten menselijke zelf: (1) *ammaarah* (zie vers 12:53), die geneigd is en aanspoort tot het kwaad en, als het niet gecontroleerd wordt, zal leiden naar verdoemenis; (2) *lawwaamah* (zoals hier, in vers 75:2) die bewust is van het kwaad en zich er tegen verzet en waardoor iemand spijt voelt als hij iets goeds gemist heeft of iets slechts gedaan heeft waarna hij Allah U om vergeving vraagt na berouw getoond te hebben – het hoopt op verlossing; (3) *moe t ma-innah* (zie vers 89:27), het hoogste niveau van deze drie, wanneer het volledige rust en tevredenheid bereikt met het volgen van de juiste weg. Het tweede niveau wordt in de moderne terminologie ook wel ‘geweten’ genoemd, maar in het Nederlandstalige gebruik is geweten meer een verstandelijk vermogen en geen niveau in religieuze ontwikkeling. (Zie *A. Yusuf Ali Quran Commentary* en *Tefhiem al-Qor-aan*, Sayyid Aboe al-A'laa Mawdoedie.) (Toegevoegd door het www.uwkeuze.net team.) >>>